

Zachraň

MĚ

MONA KASTEN

ROMÁN

ZACHRAŇ
MĚ

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtrová, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0995-3 (pdf)

M O N A K A S T E N

Zachraň

▼
MĚ

M A X T O N H A L L

Pro Lucii

*Byl jsem městem, které jsem nikdy nechtěl vidět,
byl jsem bouří, kterou jsem nikdy nechtěl být.*

GERSEY, ENDLESSNESS

1

RUBY

Mám život rozdělený podle barev:

Zelená – Důležité!

Tyrkysová – Škola

Růžová – Organizační výbor v Maxton Hall

Fialová – Rodina

Oranžová – Výživa a sport

Fialovou (udělat fotky Embeřiných modelů), zelenou (obstarat nové zvýrazňovače) a tyrkysovou (zeptat se paní Wakefieldové na studijní materiály k práci z matematiky) jsem už dneska skoro vyřídila. Je to nejlepší pocit, co znám, odškrtnout si bod ve svém To-do listu. Někdy dokonce napíšu i úkoly, které jsem už udělala, jenom abych je hned nato mohla přeškrtnout – to ale potom nenápadnou světle šedou, abych si nepřipadala tak úplně jako podvodnice.

Když byste otevřeli můj zápisník, viděli byste, že se můj všední den z velké části skládá ze zelené, tyrkysové a růžové. Ale ani ne před týdnem, na začátku nového školního roku, přibyla jedna nová barva:

Zlatá – Oxford

První úkol, který jsem si novou tužkou zapsala, zní:

Vyzvednout si doporučující dopis u profesora Suttona

Přejíždím prstem přes kovově se třpytící písmena.

Už jen jeden rok. Poslední rok na Maxton Hall College. Přejde mi to skoro neskutečné, jak se to všechno konečně dalo do pohybu. Možná už za tři sta šedesát pět dní budu sedět na svém semináři o politice a budou mi přednášet nejchytřejší lidé světa.

Všechno ve mně se chvěje rozčilením, když přemýšlím o tom, že nebude trvat dlouho, než se dozvím, jestli se splní můj největší sen. Jestli jsem to opravdu všechno zvládla a můžu studovat. *Na Oxfordu.*

V mé rodině ještě nikdo nestudoval a já vím, že není samozřejmé, že moji rodiče se jenom unaveně usmáli, když jsem jim poprvé oznámila, že budu studovat filozofii, politologii a ekonomii na Oxfordu. Tenkrát mi bylo sedm.

Ale ani dnes – o deset let později – se na tom nic nezměnilo, kromě toho, že můj cíl je na dosah ruky. Stejně jako předtím mi to připadá jako sen, že jsem se vůbec dostala tak daleko. Přistihuji se stále znovu při tom, že mám strach, že se najednou vzbudím a zjistím, že chodím ještě do své staré školy, a ne na Maxton Hall – jednu z nejrenomovanějších škol v Anglii.

Vrhnou pohled na hodiny, které visí nad masivními dveřmi třídy. Ještě tři minuty. Zadání, na kterém máme pracovat, jsem už udělala včera večer a teď nemám nic jiného na práci než čekat na to, až bude tato hodina konečně u konce. Pohupuji netrpělivě nohou, za což si hned vysloužím ránu ze strany.

„Au,“ zasyčím a chci to vrátit, ale Lin je rychlejší a vyhne se. Její reflexy jsou neuvěřitelné. Myslím, že to vězí v tom, že chodí od základní školy na šermování. Tam člověk musí být schopný píchnout rychle jako kobra.

„Přestaň se vrtět,“ řekne, aniž by zvedla oči od svého úplně popsaného papíru. „Znervózňuješ mě.“

To mě udiví. Lin není nikdy nervózní. Přinejmenším ne tak, aby to připustila nebo dala najevo. Ale v tomto okamžiku opravdu postřehnu známku neklidu v jejích očích.

„Mrzí mě to. Nemůžu si pomoci.“ Opět přejeđu prsty písma. Poslední dva roky jsem dělala všechno pro to, abych se svými spolužáky držela krok. Abych byla lepší. Abych všem dokázala, že chodím na Maxton Hall právem. A teď, když se odevzdávají přihlášky na univerzity, skoro umírám rozčilením. I kdybych chtěla, nemůžu s tím nic dělat. Trošku mě ovšem uklidňuje to, že Lin je na tom podobně.

„Přišly už vlastně ty plakáty?“ ptá se Lin. Zašilhá ke mně a jeden pramínek černých vlasů, které jí sahají po ramena, jí sklouzne do obličeje. Netrpělivě si ho odhrne z čela.

Zavrtím hlavou. „Ještě ne. Určitě dnes odpoledne.“

„OK. Zítra po biologii je rozdáme, jo?“

Ukážu na odpovídající růžový řádek v mém zápisníku a Lin spokojeně kývne. Znovu se podívám na hodiny. Dá mi velkou práci, abych se ovládla a nekývala znovu nohama. Místo toho začnu co možná nenápadně skládat svoje tužky. Musí směřovat špičkou všechny stejně, proto na to beztak potřebuji víc času.

Zlatou tužku ale nesbalím, zastrčím ji slavnostně do gumového pásku svého plánovače. Otočím vršek tak, aby směřoval dopředu. Jen tak je hned po ruce.

Když konečně zazvoní, vztyčí se Lin ze své židle rychleji, než bych pokládala za lidské. S tázavě povytaženým obočím se na ni podívám.

„Nekoukej tak,“ říká, zatímco si přehazuje tašku přes rameno. „Ty jsi začala!“

Neodpovím, jen s úsměvem balím zbytek svých věcí.

Jsme s Lin první, kdo opouští místnost. Rychlými kroky přejdeme západní křídlo Maxton Hall a zabočíme první chodbou doleva.

V prvních týdnech jsem v obrovské budově pořád bloudila a několikrát jsem přišla pozdě do hodiny. Bylo mi to neskutečně trapné, i když mě učitelé neúnavně přesvědčovali, že se to stává většině nováčků v Maxton Hall. Škola se podobá zámku: Má pět poschodí, jižní, západní a východní křídlo a tři vedlejší budovy, ve kterých se vyučují předměty jako hudební výchova a informatika. Je mnoho odboček a cest, na kterých se člověk může splést, a to, že ne každé schody vedou do každého poschodí, může uvést člověka v zoufalství.

Ale zatímco na začátku jsem byla v budově úplně ztracená, teď ji znám jako své boty. Jsem si dokonce naprosto jistá, že bych našla cestu ke kabinetu profesora Suttona i se zavřenýma očima.

„Měla jsem si nechat napsat doporučení i od Suttona,“ reptá Lin, zatímco jdeme chodbou. Po naší pravé straně zdobí vysoké stěny benátské masky – umělecký projekt posledního závěrečného školního roku. Už jsem se před nimi párkrát zastavila a obdivovala hravé detaily.

„Jak to?“ zeptám se a vryju si do paměti, abych řekla školníkovi, že musí přinést masky do bezpečí, než tu o víkendů vypukne Back-to-School-Party.

„Protože nás má rád od té doby, co jsme minulý rok společně organizovaly závěrečnou slavnost, a ví, jak se zapojujeme a tvrdě pracujeme. Kromě toho je mladý, ambiciózní a sám právě ukončil Oxford. Bože, nejradši bych si nafackovala, že mě to nenapadlo dřív.“

Dotknu se Lininy paže. „Paní Marrová taky studovala na Oxfordu. Kromě toho si myslím, že bude lepší, když člověka doporučí někdo, kdo má už trochu víc profesních zkušeností než profesor Sutton.“

Skepticky se na mě podívá. „Ty snad lituješ, že ses ho zeptala?“

Jenom pokrčím rameny. Profesor Sutton se koncem loňského školního roku náhodou dozvěděl, jak moc si přeji jít na Oxford, a potom mi nabídl, že z něj můžu vydolovat všechno, co budu

chtít vědět. I když studoval jiný obor, než mám v plánu já, měl spoustu zasvěcených informací, které jsem lačně hltala a později si pečlivě zaznamenala do svého zápisníku.

„Ne,“ odpověděla jsem nakonec. „Jsem si jistá, že ví, o co v doporučení jde.“

Na konci chodby musí Lin odbočit vlevo. Domluvíme se, že si později ještě zavoláme, a pak se rychle rozloučíme. Vrhnu pohled na hodinky – za pět minut půl druhé – a přidám do kroku. Moje schůzka se Suttonem je v půl druhé a já se v žádném případě nechci opozdit. Prosvištím kolem vysokých renesančních oken, kterými padá do chodby nazlátlé zářijové slunce, a protlačím se skupinou studentů, již mají stejné královské modré školní uniformy jako já.

Nikdo si mě nevšímá. Tak to chodí v Maxton Hall. I když nosíme všichni stejnou uniformu – modrozeleně kostkovanou sukni pro dívky, béžové kalhoty pro kluky a na míru šitá tmavomodrá saka pro všechny – nedá se přehlédnout, že sem vlastně moc nepatřím. Zatímco mí spolužáci chodí do školy s drahými značkovými taškami, je látka mého khaki ruksaku na pár místech už tak tenká, že počítám každý den s tím, že se protrhne. Nenechám se tím ale vyvést z míry, ani tím, že se tu mnozí chovají, jako by jim škola patřila jenom proto, že pocházejí ze zámožných rodin. Pro ně jsem neviditelná a já dělám všechno pro to, aby to tak taky zůstalo. *Hlavně být nenápadná.* Doteď to dobře fungovalo.

Tlačím se se sklopeným pohledem mezi zbytkem studentů a odbočím naposledy doprava. Třetí dveře nalevo jsou profesora Suttona. Mezi jeho a dalším kabinetem stojí těžká dřevěná lavice a já přelétnu pohledem od ní ke svým hodinkám a zase zpátky. Ještě dvě minuty.

Nevydržím to ani o vteřinu déle. Odhodlaně si uhladím sukni, upravím si sako a zkontroluju, jestli mám kravatu na správném místě. Potom přistoupím ke dveřím a zaťukám.

Žádná odpověď.

Se vzdychnutím se přece jen posadím na lavici a vyhlížím chodbou na obě strany. Možná si ještě rychle odběhl pro něco k jídlu. Nebo pro čaj. Nebo pro kávu. Přitom musím myslet na to, že jsem dnes neměla raději žádnou pít. Byla jsem beztak už dost rozčilená, ale maminka jí uvařila hodně a mně se nechtělo ji vylít. Teď se mi trochu třesou ruce, když se znovu podívám na své náramkové hodinky.

Je půl druhé. Na minutu přesně.

Znovu se dívám chodbou. Nikdo na dohled.

Možná jsem neklepala dost hlasitě. Nebo – a při té myšlence se mi rychle zvýší puls – jsem to popletla. Možná nemáme schůzku dnes, ale zítra. Horečně trhnu zipem svého batohu a vytáhnu svůj plánovač. Ale když se do něj podívám, všechno sedí. Správné datum, správný čas.

Vrtím hlavou a zase zapnu batoh. Normálně nejsem tak rozčilená, ale myšlenka, že by se při mém přijímacím řízení mělo něco pokazit a já bych proto nemohla být přijata na Oxford, mě přivádí skoro k zuřivosti.

Snažím se uklidnit. Odhodlaně vstanu, jdu ke dveřím a znovu zaklepu.

Tentokrát zaslechnu nějaký zvuk. Zní to, jako by něco spadlo na zem. Opatrně otevřu dveře a nahlédnu do místnosti.

Srdce se mi zastaví.

Slyšela jsem dobře.

Profesor Sutton tam je.

Ale... není sám.

Na jeho psacím stole sedí nějaká žena, která ho vášnivě líbá. On stojí mezi jejíma nohama, ruce položené na jejích stehnech. V dalším okamžiku ji chytne pevněji a přitáhne ji blíž k okraji stolu. Ona tiše zasténá, když se jejich rty znovu spojí, a zaboří ruce do jeho tmavých vlasů. Jsou zapletení jeden do druhého, až skoro splývají.

Přála bych si, abych byla schopná od těch dvou odvrátit zrak. Ale nezvládnou to. Ani pak ne, když vsune svoje ruce hlouběji pod její sukni. Ani pak, když slyším jeho těžký dech a ona tiše vzdychne: „Bože, Grahame.“

Když se konečně vzpamatuju z šoku, nemůžu si vzpomenout, jak fungují moje nohy. Zaškokbrtnu přes práh a vrazím do dveří a ty se rozlétnou tak, až prásknou o stěnu. Profesor Sutton a ta žena od sebe odskočí. On napřímí hlavu, rozhlédne se a spatří mě v rámu dveří. Otevřu ústa, abych se omluvila, ale všechno, co ze sebe vypravím, je chrapot.

„Ruby,“ řekne profesor Sutton bez dechu. Jeho vlasy jsou úplně rozčuchané, vrchní knoflíčky košile rozepnuté a obličej má zarudlý. Připadá mi úplně cizí, vůbec ne jako můj učitel.

Cítím, jak mi stoupá do tváří vražedné horko. „Já... mrzí mě to. Myslela jsem, že máme...“

Tu se mladá žena otočí a zbytek věty mi zůstane vězet v krku. Moje ústa zůstanou otevřená a tělem se mi šíří ledový chlad. Zírám na dívku. Její tyrkysově modré oči jsou přinejmenším tak vytřeštěné jako moje. Rychle odvrátí svůj pohled, stočí ho ke svým drahým botám s vysokými podpatky, přejíždí očima podlahu a potom se bezmocně podívá na profesora Suttona – *Grahama* – jak právě vzdychala.

Znám ji. Zejména její světle zrzavý, perfektně naondulovaný ohon, který se přede mnou vždycky houpe v hodinách dějepisu.

V hodinách *profesora Suttona*.

Dívka, která se tady právě muchlovala s mým učitelem, se jmenuje Lýdie Beaufortová.

Je mi mdlo. Kromě toho jsem si jistá, že se každou chvilku pozvracím.

Zírám na ně a pokouším se všechno, co jsem v uplynulých minutách viděla, vymazat z hlavy – ale je to nemožné. Víím to, a profesor Sutton a Lýdie to také vědí, to se dá zřetelně vyčíst z jejich šokovaných výrazů. Ustoupím o krok vzad a profesor Sutton

ke mně přikročí s napřaženou rukou. Znovu klopýtám přes práh dveří a taktak se zachytím.

„Ruby...“ začne on, ale hučení v mých uších je stále hlasitější.

Otočím se na podpatku a utíkám pryč. Za sebou ještě slyším, jak profesor Sutton znovu říká moje jméno, tentokrát mnohem hlasitěji.

Ale já prostě běžím dál. A dál.

2

JAMES

Jako by mi někdo vrtal do hlavy sbíječkou.
To je to první, co si uvědomím, když se pomalu probouzím. Druhá věc je nahé teplé tělo, které mě zpola zakrývá.

Vrhnu pohled ke straně, ale všechno, co rozeznám, je medově zlatá hříva vlasů. Nemůžu si vzpomenout na to, že bych s někým odešel z Wrenovy párty. Jestli mám být upřímný, nevzpomínám si vůbec na to, že bych z párty odešel. Zavřu zase oči a pokouším se vyvolat si obrázky z předešlého večera, ale všechno, co ještě vím, je pár nesouvislých útržků vzpomínek: Já, opilý na nějakém stole. Wrenův hlasitý smích, když se sesunu k zemi a skončím u jeho nohou. Alistairův varovný pohled, když tančím přitisknutý k jeho velké sestře a tisknu se k ní pevně zezadu.

Do prdele.

Opatrně zvednu ruku a shrnu dívce vlasy z čela.

Dvakrát do prdele.

Alistair mě zabije.

Prudce se napřímím. Hlavou mi projede ostrá bolest a na chvíli se mi zatmí před očima. Vedle mě zamumlá Elaine něco nesrozumitelného a otočí se na druhý bok. Současně zjistím, že sbíječka je můj mobil, který leží na nočním stolku a vibruje. Ignoruju ho a hledám na podlaze své oblečení. Jednu botu najdu kousek od postele a druhou přímo za dveřmi pod černými

kalhotami s páskem. Moje košile visí přes hnědé kožené křeslo. Když si ji přes sebe přehodím a chci ji zapnout, zpozorují, že pár knoflíčků chybí. Vzdychnu a doufám vroucně, že Alistair už tady není. Nemusí vidět ani zničenou košili, ani rudé škrábance, které zanechaly Elaininy růžově nalakované nehty na mé hrudi.

Mobil začne znovu vibrovat. Vrhnu pohled na displej a vstříc mi svítí jméno mého otce. Velkolepé. Je krátce před druhou, je školní den, mám pocit, že mi každou chvilku praskne hlava a já jsem se velmi pravděpodobně vyspal s Elaine Ellingtonovou. Poslední, co teď potřebuju slyšet, je otcův hlas v telefonu. Rozhodným gestem ho vypnu.

Co teď ale potřebuju, je sprcha. A čisté oblečení. Vyplížím se z Wrenova pokoje pro hosty a zavřu za sebou co nejtíši dveře. Na cestě dolů mě potkávají stopy po poslední noci – podprsenská a několik dalších kusů oblečení visí přes zábradlí schodiště, všude ve foyer jsou hrnky, skleničky a talíře se zbytky jídla. Ve vzduchu visí zápach alkoholu a kouře. Nedá se přehlédnout, že tu byla ještě před několika hodinami párty.

V salónu najdu Cyrila a Keshava. Cyril to zalomil na drahé bílé pohovce Wrenových rodičů a Kesh sedí v křesle u krbu. Na jeho klíně je uvelebená dívka, která noří ruce do jeho dlouhých černých vlasů a vášnivě ho líbá. Oba vypadají, jako by párty měla brzy znovu pokračovat. Když se od ní Kesh odtáhne a spatří mě, zvrátí hlavu dozadu a vybuchne smíchy. Jdu kolem a ukážu mu vztyčený prostředníček.

Masivní skleněné dveře, které vedou do zahrady Fitzgeraldových, jsou doširoka otevřené. Vyjdu ven a musím přivřít oči. Sluneční světlo není nijak zvlášť ostré, ale přesto mi spánky projede bolest. Opatrně se rozhlížím. Tady venku to není lepší než v domě. Spíš naopak.

Na lehátkách u bazénu najdu Wrena a Alistaira. Mají ruce založené pod hlavami a oči schované za slunečními brýlemi. Váhám jen chvilku, potom se šourám k nim.

„Beaufort,“ řekne Wren potěšeně a zvedne brýle tak, že se mu usadí na jeho kudrnatých černých vlasech. Sice se ze široka usmívá, ale přesto vidím, jak je jeho tmavě hnědá kůže bledá. Musí mít docela velkou kocovinu, stejně jako já. „Měl jsi příjemnou noc?“

„Nemůžu si pořádně vzpomenout,“ odpovím a odvážím se pohlédnout směrem k Alistairovi.

„Seru na tebe, Beauforte,“ řekne, aniž by se na mě podíval. Jeho vlasy se zlatě třpytí v poledním slunci. „Řekl jsem ti, že máš dát ruce pryč od mé sestry.“

S touto reakcí jsem počítal. Lhostejně zvednu obočí. „Nenuťtil jsem ji, aby se mnou šla do postele. Nedělej, jako by se sama nemohla rozhodnout, s kým se má chtít vyspat.“

Alistair se ztrápeně ušklíbl a vydal ze sebe nějaké nesrozumitelné zabrumlání.

Doufám, že se zase vzpamatuje a nebude mi tu věc věčně vyčítat, stejně to už nemůžu vrátit zpátky. A vlastně ani nemám chuť se před svými přáteli ospravedlňovat. To už musím dělat dost často doma.

„Wehe, zlomíš jí srdce,“ říká Alistair po chvilce a pohlédne na mě za skly svých zrcadlových pilotních brýlí. I když mu nevidím do očí, tak vím, že jeho pohled není našťvaný, ale spíš rezignovaný. „Elaine zná Jamese od svých pěti let,“ namítne Wren. „Víš přesně, co má od něj očekávat.“

Wren má pravdu. My s Elaine jsme včera oba věděli, do čeho se pouštíme. A i když si skoro na nic nevzpomínám, slyším ještě zřetelně její hlas bez dechu: *To se stane jen jednou, Jamesi. Jen jednou jedinkrát.*

Alistair si to nechce připustit, ale jeho sestra se dokáže otřepat stejně rychle jako já.

„Když se to dozví tví rodiče, oznámí okamžitě vaše zasnoubení,“ dodá k tomu po chvilce pobaveně Wren.

Mrzutě protáhnu koutek úst. Mí rodiče jsou už roky nažhavení na to, aby mě zasnoubili s Elaine Ellingtonovou – nebo nějakou

jinou dcerou ze zámožné rodiny s obrovským dědictvím. Ale v osmnácti mám spoustu lepších věcí na práci, než abych ztrácel čas přemýšlením o tom, co nebo kdo na mě po maturitě čeká.

I Alistair si posměšně odfrkne. Zdá se být stejně tak málo nadšený představou, že by mě měl pozdravit téměř jako nastávajícího člena rodiny. S hranou dotčeností si tisknu ruku na prsa. „To ní skoro, jako bys nechtěl, abych se stal tvým švagrem.“

Teď si posune brýle vysoko do vlnitých vlasů a blýskne po mně tmavýma očima. Pomalu jako šelma se zvedne z lehátka. I když je štíhlý, vím, jak silný a rychlý umí být. To jsem zakusil sám na sobě dost často při tréninku.

Pohled, kterým se na mě dívá, mě nenechá na pochybách, co má v úmyslu.

„Varuju tě, Alistaire,“ zabručím a udělám krok vzad.

Než stačím mrknout, stojí přímo přede mnou. „Já jsem tě taky varoval,“ odpoví. „To tě bohužel nezajímalo.“

V příštím okamžiku mi uštědří silnou ránu do prsou. Klopýtám dozadu, přímo do bazénu. Náraz mi vyrazí vzduch z plic a na chvílku nevím, kde je nahoře a kde dole. Voda mi proudí do uší a bodavá bolest v hlavě mi pod vodou připadá ještě horší.

Přesto se hned nevynořím. Povolím tělo a spočívám ve stejné pozici, obličejem dolů. Zírám na kachličky bazénu, které vidím jen rozmazaně, a odpočítávám v duchu vteřiny. Na chvílku zavřu oči. Je tu klid a ticho. Po půl minutě mi postupně dojde vzduch a tlak na prsou zesílí. Vypustím k hladině poslední dramatickou bublinu, ještě počkám a potom...

Alistair skočí do bazénu a popadne mě. Smýkne se mnou na podlahu, a když otevřu oči a vidím jeho šokovaný pohled, musím zároveň vyprsknout a lapat po dechu.

„Beauforte!“ křičí bez sebe a vrhne se na mě. Pěstí mě udeří do boku – zatraceně, jeho rány jsou tvrdé – a pokouší se mi stisknout hlavu pod paží. Protože je menší než já, nefunguje to tak, jak očekával. Chvilí zápolíme, potom se mi ho podaří chytit. Lehce

ho zvednu vzhůru a hodím tak daleko od sebe, jak jen můžu. Do uší mi proniká Wrenův smích, když Alistair s hlasitým plesknutím přistane na zemi. Když se znovu objeví, dívá se na mě chvíli s takovou zuřivostí, že musím znovu vyprsknout. Alistair má, jako všichni Ellingtonovi, naprosto andělský obličej. Zvlášť když chce vypadat nebezpečně – jeho kombinace oříškových očí s blond kudrnami a zatraceně dokonalými rysy to prostě znemožňuje.

„Jsi ten nejhorší šmejd,“ říká a stříkne mi do obličeje proud vody.

Otřu si ho rukou. „Mrzí mě to, chlape.“

„V pohodě,“ odpoví, ale dál na mě stříká vodu. Rozpřáhnu ruce a vystavím se tomu proudu. Pak přestane, a když se na něj podívám, jen se smíchem potřese hlavou.

Tak vím, že je mezi námi zase všechno v pořádku.

„Jamesi?“ ozve se důvěrně známý hlas.

Rozhlížím se. Moje sestra dvojče stojí na okraji bazénu a zakrývá slunce. Nebyla včera večer na párty a na chvíli si myslím, že mi to chce zavařit, protože jsme se dnes s klukama ulili ze školy. Ale potom si ji pořádně prohlédnu a zamrazí mě: Má svěšená ramena, paže jí visí bezvládně podél těla. Vyhýbá se našim pohledům a dívá se na špičky nohou.

Co nejrychleji k ní plavu a vyskočím z bazénu. Je mi jedno, jestli jsem mokrý, chytnu ji za ramena a donutím ji, aby zvedla hlavu a podívala se na mě. Udělá se mi špatně. Lýdie má červený a napuchlý obličej. Určitě plakala.

„Co se děje?“ zeptám se a trošku víc jí stisknu ramena. Chce odvrátit hlavu, ale nedovolím jí to. Chytnu ji za bradu, aby se nemohla vyhnout mému pohledu.

V očích se jí třpytí slzy. Vyschne mi v krku.

„Jamesi,“ šeptá horečně. „Udělala jsem něco hrozného.“

3

RUBY

„Tady je to skvělé,“ říká Ember a uvelebí se mezi keřem hlo-
dáše a jabloní.

Všude v naší malé zahradě jsou jablka, která ještě musíme sesbírat. Ale i když na nás rodiče už několik dní naléhají – posbírat jablka je napsáno v mém kalendáři fialovou barvou až ve čtvrtek.

Už vím, že v tomto okamžiku, kdy s Ember přinášíme koše do domu, vypukne mezi maminkou a tatínkem hádka, kdo dostane větší díl. Maminka plánuje jako každý rok upéct koláč a taštičky, které může vyložit na ochutnání v pekárně, zatímco tatínek chce zavařit stovky marmelád v nejdobrodružnějších chuťových variacích. Na rozdíl od maminky nemá v mexické restauraci, kde pracuje, bohužel nikoho, komu by to dal ochutnat. To znamená, že s Ember budeme asi zase sloužit jako pokusní králíci, což může být v případě nového receptu na tortillu opravdu skvělé – v případě jablečné marmelády s kardamomem a chilli ale vůbec ne.

„Co myslíš?“

Ember stojí přede mnou v nacvičené pozici. Pokaždé jsem překvapená, jak jí to jde. Její držení těla je uvolněné a krátce zavrtí hlavou, aby její světle hnědé lokny vypadaly trošku divočeji. Když se usmívá, zelené oči jí doslova září a já se ptám sama sebe, jak je to možné, že takhle vypadá hned poté, co vstala z postele.

Ještě jsem si nestihla učesat vlasy a moje rovná ofina určitě trčí přímo nahoru. A moje oči, které mají stejnou barvu jako Emberiny, vůbec nezáří. Naopak, mám je tak unavené a suché, že musím pořád mrkat, abych se zbavila nepříjemného pálení.

Je krátce po sedmé ráno a já jsem strávila půlku noci tím, že jsem byla vzhůru a v hlavě převracela to, co jsem viděla včera odpoledne. Když Ember přišla před hodinou do mého pokoje, měla jsem pocit, že jsem právě usnula.

„Vypadáš skvěle,“ odpovím a zvednu malý digitální foťák. Ember mi dá znamení a já udělám tři snímky, potom změní pozici, otočí se na stranu a hodí na mě – nebo lépe řečeno do foťáku – pohled přes rameno. Šaty, které má dnes na sobě, mají černý kulatý límeček a nápadný modrý vzor. Sebrala je mamce a trošku přešila, aby jí seděly.

Ember má od nepaměti nadváhu a zápasí s tím, aby našla oblečení, které by jí sedělo. Bohužel trh tím není zrovna zaplavený, a tak musí stále improvizovat. Ke svým třináctým narozeninám si přála svůj první šicí stroj, na kterém si od té doby šije oblečení, jež se jí líbí.

Ember přesně ví, co jí sluší. Má skvělý smysl pro streetstyle. Ke svým dnešním šatům má například džínovou bundu a bílé tenisky se stříbrnými tkaničkami, které si sama pomalovala.

Všimla jsem si před pár dny v jednom módním časopisu bundy, jejíž látka vypadala jako materiál, ze kterého se dělaly pytle na mouku. Ohrnula jsem nad tím nos a rychle listovala dál, ale když se nad tím teď zamyslím, jsem si naprosto jistá, že by z něj Ember udělala supermodel.

Určitě to má hodně co dělat se sebevědomím, které z ní vyzařuje – před fotoaparátem, ale také ve skutečném životě.

Nebylo to tak vždycky. Vzpomínám si ještě na dny, kdy se k smrti nešťastná skrývala ve svém pokoji, protože se jí ve škole posmívali. Tenkrát Ember vypadala malá a zranitelná, ale časem se naučila přijímat své tělo a ignorovat to, co o ní říkají ostatní.

Ember nemá žádný problém o sobě říct, že je „tlustá“. „Je to jako u *Harryho Pottera*,“ říká vždycky, když je někdo překvapený výběrem jejích slov. „Iméno ‚Voldemort‘ je jen proto tak strašné, protože si nikdo netroufá ho vyslovit. Přesně tak je to s ‚tlustá‘, přitom je to stejný popis jako ‚štíhlá‘ nebo ‚hubená‘. Je to jenom slovo a není vůbec negativní.“

Byla to dlouhá cesta, než se to Ember naučila, což je důvod, proč začala psát svůj blog. Chtěla pomoci ostatním, kteří jsou v podobné situaci, aby sami sebe přijali. Ember už přes rok sděluje světu, že si připadá hezká taková, jaká je, a díky svým vášnivým příspěvkům k tématu módy plus size si vytvořila svou komunitu, ve které platí za průkopnici a inspirátorku.

I maminka, tatínek a já jsme se od ní strašně moc naučili – také díky tomu, že nás zásobuje zasvěcenými články – a jsme neuvěřitelně pyšní na to, co dokázala.

„Myslím, že už to mám,“ říkám poté, co jsem vyfotila třetí pózu. Ember ke mně ihned přiskočí a sáhne po foťáku. Když proklikává obrázky, krčí kriticky nos. Nad jedním z obrázků, na kterém se ohlíží přes rameno, se ale konečně usměje.

„Tuhle beru.“ Vlepí mi pusku na tvář. „Díky.“

Jdeme společně zahradou do domu a pokoušíme se přitom klást nohy mezi spadlá jablka. „Kdy bude příspěvek online?“ zeptám se.

„Zítřa odpoledne, myslím.“ Hodí na mě kradmý pohled. „Myslíš, že bys dneska večer měla čas si to ještě prohlídnout?“

Vlastně ne. Musím dnes večer po vyučování vylepit plakáty na víkendovou slavnost a potom znovu vypracovat referát z historie. Kromě toho si musím promyslet svůj plán, jak se dostat k doporučujícímu dopisu, aniž bych musela promluvit jediné slovo s profesorem Suttonem. Samotná vzpomínka na včerejšek – na Lýdii Beaufortovou na jeho stole a na něj mezi jejíma nohama – ve mně způsobuje narůstající nevolnost. Ty zvuky, které dělali...

Zatřepu hlavou, jak se snažím vyhnat tu myšlenku z hlavy, což má ale jen za následek, že se na mě Ember udiveně podívá.

„Udělám to ráda,“ řeknu rychle a protáhnu se kolem ní do obývacího pokoje. Nemůžu se Ember podívat do očí. Kdyby si všimla mých tmavých kruhů pod očima, poznala by hned, že něco není v pořádku, a její vyptávání se mi teď vůbec nehodí.

Zvlášť když zkrátka v duchu pořád slyším přidružené sténání profesora Suttona, i když se to stále snažím vyhnat z mysli.

„Dobré ráno, zlatíčko.“

Trhnu sebou, když se ozve hlas mojí matky, a já se pokouším co nejrychleji dostat svůj výraz pod kontrolu a vypadat normálně. Nebo tak, jak vypadá člověk, který nepřistihl učitele in flagranti se svou žákyní.

Maminka přijde ke mně a vtiskne mi na tvář pusou. „Všechno v pořádku? Vypadáš unaveně.“

Očividně musím normální výraz ještě nacvičovat.

„Ano, potřebuji jen kofein,“ mumlám a nechám se od ní vmanévrovat k snídani. Naplní šálek kávu a pohladí mě ještě po hlavě, než ho přede mě postaví na stůl. Ember jde mezitím k tatínkovi a ukazuje mu fotky, které jsem s ní udělala. Ten hned odloží noviny na stranu a nakloní se nad displejem. Usmívá se, přičemž se mu prohloubí malé vrásky kolem koutků úst. „Moc hezké.“

„Poznáváš ty šaty, miláčku?“ ptá se maminka. Nakloní se k němu zezadu a položí mu ruku na rameno.

Tatínek zvedne fotoaparát výš a za skly brýlí dostanou jeho oči zamýšlený výraz. „Je to... jsou to ty šaty, které jsi měla na sobě na naše desáté výročí?“ Podívá se přes rameno na maminku a ta kývne. Maminka a Ember mají skoro stejnou tělesnou stavbu, takže Ember měla na začátku kariéry se šicím strojem k dispozici nějaké oblečení, se kterým mohla experimentovat. Ze začátku byla maminka vždycky smutná, když Ember při přešívání šaty více nebo méně zničila, ale to už se skoro nestává. Teď už má radost ze všeho, co Ember vyčaruje z jejích starých šatů a blůz.

„Zabrala jsem je a přišla k nim límec,“ říká Ember. Sedí u stolu a sype corn flakes do jedné z misek, které pro nás připravila maminka.

Tatínkovým obličejem se rozlije úsměv. „Opravdu se to povedlo,“ říká a chytne maminku za ruku. Tahá za ni, až je její obličej v jeho výšce, a potom jí dá něžný polibek.

S Ember se na sebe podíváme a vím, že si myslíme to samé: *Uf*. Naši rodiče jsou do sebe tak zamilovaní, že se z toho člověku může udělat trošku špatně. Ale neseme to statečně. A když si pomyslím, co se stalo s Lininou rodinou, umím si vážit toho, že moje zůstává nedotčená. I když jsme museli tvrdě pracovat na poutu, které nás pojí dohromady.

„Dej mi vědět, až bude příspěvek online,“ říká maminka poté, co se posadí vedle tatínka. „Abych si ho mohla hned přečíst.“

„OK,“ odpoví Ember s plnou pusou.

Musíme si pospíšet, pokud chceme stihnout školní autobus, takže chápu, proč tak hltá.

„Ještě se na to ale předtím podíváš, že?“ zeptá se otec, obrácený ke mně.

Ještě teď, víc než po roce, je tatínek skeptický, co se Embeřina blogu týče. Internet mu nepřipadá bezpečný, zvláště když tam dává jeho dcera všanc svoje fotky a myšlenky. Ember to stálo nemalé úsilí přesvědčit otce, že módní blog pro plus size módu je dobrý nápad. A Ember bránila *Bellbird* s takovým entuziasmem a odvahou, že otec vlastně neměl žádnou jinou možnost než jí to povolit. Jeho jediná podmínka byla, že já – jako rozumná starší sestra – zkušebně pročtu Embeřin články a zkontroluju fotky, než je zveřejní, aby se na netu neobjevily žádné detaily z našeho soukromého života. Ale jeho obavy jsou neopodstatněné. Ember pracuje pečlivě a profesionálně a já ji obdivuji za to, co už s *Bellbirdem* v tak krátkém čase dokázala.

„No jasně.“ Strčím si taky lžičku corn flakes do pusy a zapiju to velkým douškem kávy. Teď je to Ember, kdo se na mě znechuceně

dívá, ale já ji ignoruju. „Přijdu dnes trošku později, jenom abyste se tomu nedivili.“

„Děje se něco ve škole?“ ptá se maminka.

Kdybys věděla.

Nejraději bych mámě, tátovi a Ember vyprávěla, co se přihodilo. Víím, že by mi potom bylo lépe. Ale nemůžu. Můj domov a Maxton Hall jsou dva odlišné světy, které spolu nesouvisejí. A já jsem si slíbila, že je nebudu nikdy míchat dohromady. Proto v mé škole nikdo neví nic o mé rodině a proto moje rodina také neví nic o tom, co se děje v Maxton Hall. Tuto hranici jsem si vytvořila prvního školního dne a bylo to nejlepší rozhodnutí, které jsem mohla udělat. Víím, že Ember často moje uzavřenost zlobí a vždycky mám špatné svědomí, když se mým rodičům nepodaří dost rychle skrýt zklamání, když na jejich „Jak ses měla?“ neodpovím víc než „OK“. Ale můj domov je moje oáza klidu. Tady je důležitá rodina a loajalita a věrnost a láska. V Maxton Hall je důležitá jen jedna věc: peníze. A já mám strach, že bych zničila naše přátelské a klidné místo, kdybych sem zatahovala záležitosti odtamtud.

Kromě toho, že není moje věc, co spolu provádějí profesor Sutton a Lýdie Beaufortová, stejně bych na ně nikdy nežalovala. To, že v Maxton Hall nikdo nic neví o mém soukromém životě, funguje totiž jen proto, že se držím železného pravidla, které jsem si sama pro sebe stanovila: *Hlavně být nenápadná!* Už dva roky sázím všechno na to, že pro většinu spolužáků zůstávám nepovšimnutá a vyhýbám se jejich radarům.

Kdybych někomu tu věc s profesorem Suttonem vyprávěla nebo bych s tím šla za ředitelem, způsobilo by to skandál. To nemůžu riskovat, už vůbec ne teď, kdy jsem tak blízko svému cíli.

Lýdie Beaufortová a celá její rodina – především její odporný bratr – jsou přesně ten druh lidí, od kterých bych se měla držet na míle daleko. Beaufortovi vedou nejstarší a největší obchod s pánskými oděvy v Anglii. Mají vliv nejen na dění v zemi, ale

především mají prsty ve všem v Maxton Hall. Dokonce i naše školní uniformy navrhli oni.

Ne. S Beaufortovými bych si v žádném případě neměla nic začínat.

Budu prostě dělat, jako by se nic nestalo.

Když se konečně usměju na svoji maminku a zamumlám „To není tak horké“, vím, jak nuceně to musí vypadat. Tím větší vděčnost cítím, když se nevyptává a místo toho mi beze slova nalije další šálek kávy.

Ve škole je to horor. Pokouším se soustředit na vyučování, ale myšlenky mi stále utíkají. Mezi hodinami mám panický strach, že na chodbě potkám profesora Suttona nebo Lýdii, a doslova sprintuji mezi učebnami. Lin na mě několikrát upře z boku odměřený pohled, načež se donutím se vzpamatovat. Poslední, co chci, je, aby začala klást otázky, na které nemám žádné odpovědi. Zvláště když mi tak úplně neskočila na výmluvu, že jsem si včera večer spletla termín, a proto ještě nemám doporučující dopis.

Po poslední hodině jdeme společně na sekretariát a vyzvedneme si plakáty, které konečně včera přišly poštou. Raději bych šla do menzy – v hodině biologie mi kručelo v žaludku tak nahlas, že se po mně dokonce učitel jednou otočil – ale Lin měla nápad, že cestou tam jich pár pověsíme a tak ušetříme čas.

Začneme v aule, kde upevníme první plakát na jednom z nejmohutnějších sloupů. Když jsem si jistá, že lepicí páska drží, ustoupím pár kroků zpět a založím ruce. „Co myslíš?“ zeptám se Lin.

„Perfektní. Na tom místě si toho všimne každý, kdo sem přijde hlavním vchodem.“ Otočí se ke mně a usměje se. „To je opravdu hezké, Ruby.“

Pozoruji ještě chvíli propletená černá písmena, která označují Back-to-School-Party. Doug pro nás vykouznil opravdu skvělou grafiku – písmo kombinované s rozstříknutými decentními

zlatými tečkami na stříbrném pozadí vypadá vznešeně a honosně, současně ale také dost moderně na to, aby se to hodilo ke školní párty.

Maxton Hall je svými legendárními párty proslavená. V této škole se slaví všechno – začátek školy, konec školy, den založení, Halloween, Vánoce, Nový rok, narozeniny rektora Lexingtona... Rozpočet, který má pořadatelský tým k dispozici, je závratně vysoký. Ale – jak nám stále připomíná Lexington – image, kterou budujeme úspěšnými akcemi, se nedá vyvážit penězi. Protože párty na Maxton Hall jsou pro studenty jen teoreticky. V první řadě chtějí nalákat rodiče, sponzory, politiky a všechny ostatní bohaté lidi, kteří financují naši školu a svou podporou se starají o to, aby měly jejich děti ten nejlepší start do života – a jejich cesta skončila v Cambridge nebo v Oxfordu.

Když jsem do školy přišla, musela jsem se rozhodnout pro nějakou mimoškolní aktivitu a organizační výbor mi připadal jako nejlepší volba: miluju plánování a organizování a tam můžu zůstat v pozadí, aniž by si mě mí spolužáci všimli. Netušila jsem, že mě to bude tak bavit. A ani to, že o dva roky později se budu s Lin dělit o vedení výboru.

Lin se ke mně otočí, široký úsměv na tváři. „Není to nejlepší pocit pod sluncem, že nás tenhle rok nemůže nikdo vystrašit?“

„Myslím, že už bych nesnesla, aby mi jeden jediný den poroučela ta čarodějnice Elaine Ellingtonová, aniž bych ji zbilá,“ odpovím a Lin se tiše zahihňá. „Nesměj se. Myslím to vážně.“

„To bych ráda viděla.“

„A já bych to ráda udělala.“

Elaine byla nesnesitelná vedoucí výboru – panovačná, nefér a líná –, ale pravda je, že jsem proti ní nikdy nic nepodnikla. Odhlédnuto od toho, že se mi násilí přičítá, porušila bych taky své předsevzetí dělat všechno pro to, abych byla nenápadná.

Ale teď se to stejně vyřešilo samo. Elaine dokončila školu a odešla. A to, že její diktátorské manýry ostatním ve výboru

připadaly stejně nepříjemné jako nám, se ukázalo, až když jsme byly s Lin zvoleny jejími následovnicemi – skutečnost, která mi ještě pořád připadá neskutečná.

„Co kdybychom pověsily ještě ty dva další plakáty a pak se šly najíst?“ zeptám se a Lin přikývne.

Naštěstí je už dlouho po největším návalu, když konečně vejeme do menzy. Většina studentů je už na cestě ke svým odpoledním kurzům nebo vychutnávají ještě poslední sluneční paprsky ve školním parku. Stoly jsou obsazené jen ojedinele, takže se nám s Lin podaří ulovit dobrá místa u okna.

Nicméně se snažím nezvednout oči od svých lasagní, když opatrně procházím s tácem místností k našemu stolu. Teprve když se posadím, položím vedle sebe zbytek plakátů a batoh na zem, odvážím se vzhlednout. Po Lýdii Beaufortové ani vidu ani slechu.

Lin naproti mně před sebou rozloží svůj plánovací diář a začne ho studovat, zatímco usrkává pomerančový džus. Vidím čínské znaky jako trojúhelníky, kruhy a další symboly po stranách a znovu ji obdivuji za její systém, který vypadá mnohem víc cool než barvy, s nimiž pracuji já. Ostatně si vzpomínám na to, že jsem jednou Lin požádala, aby mi vysvětlila, co který znak znamená a při jaké příležitosti ho používá, a po půl hodině už jsem ztratila přehled a vzdala to.

„Zapomněly jsme dát rektorovi Lexingtonovi do schránky ukázkový plakát,“ mumlá a zastrčí si černé vlasy za ucho. „To pak ještě musíme udělat.“

„Jasně,“ řeknu s plnou pusou. Myslím, že mám na bradě kečup, ale je mi to úplně jedno. Mám hlad jako vlk, asi proto, že jsem kromě trošky corn flakes od včerejška odpoledne nic nejedla.

„Musím dnes ještě pomoci mojí mamince s jednou výstavou,“ říká Lin a ukáže na jeden čínský znak. Její maminka před nějakým časem otevřela v Londýně uměleckou galerii, která sice prosperuje, ve které jí Lin ale musí často pomáhat – i během týdne.

„Jestli musíš vyrazit dřív, můžu zbytek rozvěsit i sama,“ nabídnu jí, ale zavrtí hlavou.

„Naše dohoda, když jsme tu práci vzaly, byla, že si budeme dělit práci férově napůl. Uděláme to buď společně, nebo vůbec ne.“

Usměju se na ni. „OK.“

Řekla jsem Lin už na začátku školního roku, že mi nebude vadit, když za ni občas udělám část její práce. Ráda ostatním pomám. Především svým přátelům – protože tolik jich zase nemám. A vím, že to nemá doma lehké a často má víc práce, než je pro ni dobré. Především když člověk uváží, že vedle toho musí ještě zvládnout velké množství školních úkolů. Ale Lin je přinejmenším tak ctižádostivá a stejně tak tvrdohlavá jako já – to je možná jeden z důvodů, proč si tak dobře rozumíme.

To, že jsme se potkaly, hraničí se zázrakem. Protože když jsem přišla do Maxton Hall, pohybovala se ještě v úplně jiných kruzích. Tenkrát seděla při obědě s Elaine Ellingtonovou a jejími kamarádkami a nikdy by mě nenapadlo ji oslovit, i když jsme byly obě v organizačním výboru a párkrát jsem si všimla, že si svůj díl vede podobně puntičkářsky jako já.

Ale pak měl její otec na krku opravdový skandál, kvůli kterému Linina rodina ztratila nejen majetek, ale i náklonnost kruhů, v nichž se pohybovali. Najednou byla Lin o přestávkách sama – ať už proto, že její bývalí přátelé s ní nechtěli nic mít, nebo se Lin jednoduše tak moc styděla za to, co se stalo, nevím. Co ale vím, je, jak se člověk cítí, když najednou ztratí všechny přátele. Mně se to stalo, když jsem odešla sem ze své staré školy v Gormsey. Bylo toho na mě moc – vysoké nároky ve škole, mimoškolní aktivity, skutečnost, že tu všichni byli tak jiní než já – a na začátku jsem to nestíhala, udržovat staré vztahy v Gormsey. Moji přátelé odtamtud mi dali jasně najevo, co si o tom myslí.

Když se ohlédnou, vím ale, že opravdoví přátelé se člověku nepřetržitě neposmívají jen proto, že člověk dělá rád něco pro

školu. Vždycky jsem se usmívala, když mi říkali „šprtka“ nebo „šplhounka“, i když mi to vůbec nepřípadalo směšné. A vím také, že to není o přátelství, když druzí nemají žádné pochopení, když je člověk v těžké situaci. Nezeptali se mě ani jednou, jak se mám nebo jestli nepotřebuju pomoci.

Tenkrát mě neskutečně mrzelo vidět, jak se hroubí vztahy s mými přáteli, když navíc ani v Maxton Hall se mnou nechtěl nikdo mít nic společného – ani si mě nevšimli. Nepocházím z bohaté rodiny. Místo značkových tašek nosím šest let starý batoh, místo luxusního MacBooku laptop, který mi moji rodiče koupili z druhé ruky před začátkem školního roku. O víkendech nejsem na těch správných večírcích, o kterých všichni mluví celý další týden – pro většinu svých spolužáků prostě neexistuju. Teď mi to přijde bezvadné, ale prvních pár týdnů v Maxton Hall jsem se cítila neskutečně sama a izolovaná. Až jsem poznala Lin. Spojila nás nejenom skutečnost, že jsme obě prožily podobnou zkušenost. S Lin máme společné i dva mé největší koníčky: ráda organizuje a miluje manga.

Nevím, jestli bychom se poznaly, kdyby se nestala ta věc s jejími rodiči. Ale i když mám někdy pocit, že jí chybí ta doba, ve které měla své jméno a stýkala se s lidmi, jako jsou Ellingtonovi, jsem vděčná, že ji mám.

„Potom jdi k rektorovi a vylep po cestě ještě plakát na knihovnu a na školicí centrum. Zbytek udělám já, OK?“ navrhnou.

Podržím Lin ruku na high five. Chvilku to vypadá, jako by chtěla něco namítnout, ale potom se vděčně usměje a plácne si se mnou. „Jsi nejlepší.“

Někdo odsune židli vedle mě a posadí se na ni. Lin během okamžiku zbledne jako křída. Nakrčím čelo, když se s vytřeštěnými očima podívá nejdřív na mě, potom na osobu, která si vedle mě sedla, potom zase na mě.

Úplně pomalu se otočím ke straně a podívám se přímo do tyrkysově modrých očí. Jako každý ve škole znám tyto oči, jenom

jsem je ještě nikdy neviděla tak zblízka. Patří k nápadnému obličejí s tmavým obočím, vystouplými lícními kostmi a arogantně vykrojenými, pěknými ústy.

Vedle mě si sedl James Beaufort.

A dívá se na mě.

Zblízka působí ještě nebezpečněji než zdálky. Je jedním z těch v Maxton Hall, kteří se chovají, jako by jim škola patřila. A přesně tak taky vypadá: Má vzpřímené a sebejisté držení těla, jeho kravata perfektně sedí. Jinak běžná školní uniforma na něm vypadá skvěle, jako by mu byla šitá na míru. To je možná tím, že ji navrhovala jeho matka. To jediné, co na něm není dokonalé, jsou jeho světle zrzavé vlasy, které oproti vlasům jeho sestry nejsou perfektně upravené, ale divoce rozčuchané.

„Ahoj,“ říká.

Slyšela jsem ho už někdy mluvit? Pokřikovat na lakrosovém hřišti nebo opilého na večírcích Maxton Hall ano, ale ne takhle. Jeho „ahoj“ zní důvěrně známě a jiskřičky v očích také. Dělá, jako by bylo něco úplně běžného, že se ke mně při obědě posadí a osloví mě. Přitom jsme spolu nikdy nevyměnili ani slovo. A taky by to tak mělo vlastně zůstat.

Opatrně se rozhlédnu a těžce polknu. Ne všichni, ale určitě pár hlav se otočilo naším směrem. Mám pocit, jako by neviditelný plášť, který už dva roky nosím, sklouzl trošku ke straně.

To vůbec není dobré, to vůbec není dobré, to vůbec není dobré.

„Ahoj Lin. Bude ti vadit, když si na chvilku půjčím tvoji přítelkyni?“ zeptá se, aniž by ze mě spustil oči. Jeho pohled je tak intenzivní, že mi přeběhne mráz po zádech. Chvilí to trvá, než si uvědomím, jak to řekl. V dalším okamžiku se otočím k Lin a pokusím se jí dát mlčky na srozuměnou, že *mně* by to vadilo, ta se však nedívá na mě, ale na Jamese.

„Jasně,“ vypraví ze sebe přidušeně. „Jen jdi.“

Akorát stačím zvednout z podlahy svůj batoh, potom mi James Beaufort položí ruku dolů na záda a manévruje mě z menzy.

Jdu schválně o krok napřed, aby na mě nesahal, ale i potom cítím jeho dotek, jako by byl vypálený přes látku mé bundy do kůže. Vede mě velkým schodištěm do foyer a zastaví se až na místě, kde nás naši spolužáci, kteří ještě pořád vcházejí a vycházejí z menzy, nemůžou vidět.

Umím si představit, co chce. Protože se na mě za poslední dva roky ani nepodíval, musí to souviset se záležitostmi mezi jeho sestrou a profesorem Suttonem.

Teprve až jsem si jistá, že už nás nikdo nemůže slyšet, otočím se k němu. „Myslím, že vím, co ode mě chceš.“

Na ústech mu zahraje lehký úsměv. „Uděláš to?“

„Přestaň Beauforte...“

„Obávám se, že tě musím v tomto okamžiku přerušit, Robyn.“ Udělá krok ke mně. Neustoupím, ale dívám se na něj s povytaženým obočím. „Na to, co jsi včera viděla, co nejrychleji zapomeň, rozumíš? Kdybych zjistil, že jsi o tom jenom kvákla, postarám se o to, abys vyletěla ze školy.“

Vtiskne mi něco do dlaně. Jako omámená se podívám dolů a ztuhnu, když si uvědomím, co to je.

V mé ruce leží těžký balíček ze stočených padesátilibrových bankovek. Suše polknu.

Tolik peněz jsem ještě nikdy nedržela v ruce.

Vzhlednu. Jamesův povýšený úšklebek mluví za vše. Říká přesně, že ví s jistotou, jak moc bych ty peníze potřebovala. A že si nekupuje něčí mlčení poprvé.

Jeho pohled a celkové držení těla jsou tak samolibé, že mě náhle zachvátí ohromný vztek.

„To myslíš vážně?“ zeptám se se zaťatými zuby a zvednu smotek do výšky. Mám takovou zlost, že se mi třesou ruce.

Vypadá to, že přemýšlí. Sáhne do vnitřní kapsy své bundy, vyndá druhý balíček a napřáhne ho ke mně. „Nemám víc než deset tisíc.“